(గత సంచిక తరువాయి)

తను భారం దించుకున్నట్టు నిట్టూర్చాడు.

"తనూ భారం దించుకున్నటు నిట్టూర్చాడు.

"తనూ! నిన్న రాత్రి మీ అమ్మ గురించి నేనేదైనా మాట్లాడి" అతను చెప్పబోతుంటే నేను అడ్డు తగిలాను.

"ఫర్వాలేదు. నాకు తెలుసు. నీకు మా అమ్మ అంటే ద్వేషం అని. మీ నాన్నగారిని పర్సనల్ సర్వెంట్‌లా చూస్తుందని నీకు కోపం. ఆ కోపం అంతా నా మీద చూపించేవాడివి.

నేను అర్థం చేసుకోగలను. కొన్ని ఫీలింగ్స్ బలంగా మనసులో నాటుకుపోతాయి. వాటిని ఎవ్వరూ మార్చలేరు.

నేనే ఎగ్జాంపుల్ నువ్వెంత హర్ట్ చేసినా, విసుక్కున్నా నీ వెనకాలే తిరుగుతుంటాను. చివరికి బిజినెస్‌లో కూడా నీ వెంటే వున్నాను" అన్నాను నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అదంతా ఒకప్పటి మాట. నిన్ను బాధపెట్టాలని నా ఉద్దేశ్యంకాదు. ఐ నో! నో ఫ్యామిలీ ఈజ్ పర్ఫెక్ట్. మా అమ్మ సంగతే చెప్పాలంటే" అతను చెప్పబోతుంటే.

"ప్లీజ్" అంటూ ఆపానతన్ని.

"కొన్ని విషయాలు మాట్లాడే ధైర్యం, వినగలిగే ధైర్యం అందరికీ వుండదు. ముఖ్యంగా ఫ్యామిలీ గురించి. కొన్ని యిబ్బందికరమైన విషయాల్ని మనసుతో అర్థం చేసుకుని వదిలేయాలి" చెప్పాను నెమ్మదిగా.

అతను నన్ను కొత్తగా చదువుతున్నట్టు చూశాడు.

మాటల్లో పడి ఎప్పుడు మబ్బులు ఆకాశాన్ని కప్పేశాయో గమనించనేలేదు. అప్పటికే వాతావరణం బాగా చల్లబడిపోయింది. ఒక్కొక్క చినుకూ పైనుంచి చుక్కలు చుక్కలుగా పడుతూవుంది.

"హాయ్! వానపూలు" అన్నాను నేను సరదాగా చేతులు చాపుతూ.

"వానపూలంటే?"

ఒక్కొక్క చినుకే పూలజల్లులుగా అక్కడక్కడా ఒక్కొక్కటే పడుతూ ప్లెజెంట్‌గా వుంటే వాటిని 'వానపూలు' అంటారు. నేను చెబుతూ వుండగానే గాలి హోరు పెరిగింది. చినుకులుగా మొదలైన వాన కాస్తా సన్నని జల్లులా మారింది.

"నీ వానపూలు ఆగిపోయి వర్షం మొదలైంది. పద వెళదాం" సందీప్ అనడంతో నేను కదిలాను.

కాస్త దూరం నడిచామో లేదో వాన తీవ్రత పెరిగింది. తెలియకుండానే యిద్దరం ఒకరి చేయి ఒకరం పట్టుకున్నాం. వానజోరు యింకా పెరిగింది.

గాలికి అడుగులు కూడా సరిగ్గా పడడంలేదు. చలికి శరీరం కుంచించుకుపోతున్నట్టుంది.

గబగబా యిద్దరం గోడౌన్ పక్కనున్న కారిడార్‌లోకి వెళ్ళాం. వాన దాడినుంచి తప్పించుకున్న తర్వాత అర్థమైంది, అతని చేతిని నేను ఎంత గట్టిగా పట్టుకున్నానో. వెంటనే నా చేతిని వదిలే ప్రయత్నం చేశాను. కానీ అతను నా చేతిని మరింత గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. అతని చూపుల్లో ఉద్దేశ్యం స్పష్టంగా అర్థమవుతూ వుంది నాకు. మనసులో అదోరకమైన కలవరం మొదలైంది. వానకి, తడిసి ఒంటికి అతుక్కుపోతున్నట్టున్న చుడీదార్‌ని ఒంటిచేత్తో సరిచేసుకునే ప్రయత్నం చేశాను.

అతను యింకొంచెం దగ్గరగా వచ్చాడు. అతని చేతిలో వున్న నా చేతిమీద పట్టు మరింత బిగుసుకుంది. అమాంతంగా ముందుకు వంగి, రెండవ చేతిని గోడకానించి నన్ను కదలకుండా చేశాడు.

అతను ముందుకి వంగడంతో అతని జుట్టులో నుంచి, ముక్కుమీద నుంచి ఒక్కొక్కటిగా నీటి చుక్కలు రాలి నా ఒంటిమీద పడుతున్నాయి.

తడిసి, గట్టిగా అతుక్కుపోయిన అతని చొక్కాలో నుంచి, ధృఢంగా వున్న చేతి వంపులు, చెంపల మీద బరువుగా తగులుతున్న అతని ఊపిరి నా మెదడుని పనిచెయ్యనియ్యకుండా చేశాయి.

"తన్మయీ ఇంక నీ వికెట్ పడిపోయినట్టే జాగ్రత్త" అంతరాత్మ అరుపులు నా శరీరం కంపించింది.

అతను నెమ్మదిగా నా మెడ మీదకి వంగాడు.

"తనూ! ఐ లవ్ యూ!"

ఆ మాటలు లయబద్ధంగా వున్న అతని ఊపిరితో కలిసి తియ్యగా వినిపించాయి. "ఇప్పుడు కాదు. నిన్ను ఎప్పట్నుంచి ప్రేమిస్తున్నానో నాకే తెలియదు."

"ఐ నో.. దట్" చెప్పాన్నేను.

"అదికాదు. నాకు కావల్సిన జవాబు" అంటూ అతను నా చెంపలని పెదవులతో మృదువుగా తాకాడు.

"ఐ లవ్ యూ..టూ"

నా మాటలు పూర్తికాకముందే అతను ముందుకి వంగి నా పెదవుల్ని అందుకున్నాడు. ఆ క్షణం నేను ఎవరో ఏమిటో పూర్తిగా మర్చిపోయాను. అతని శ్వాసలూ, స్పర్శ నాలో వెచ్చదనాన్ని నింపాయి.

ఇంతలో, వానకి చెట్టుకొమ్మ ఒకటి విరిగిపడి పెద్ద చప్పుడైంది. అదిరిపడి తలతిప్పి చూశాను.

ఇద్దరం ఒకరికొకరు దూరంగా జరిగాం. తడిసిన బట్టలు, తోడు చలిగాలి. లోపలనుంచి సన్నగా వణుకు ప్రారంభమైంది. సందీప్ ఆఫీస్ రూంలోకి వెళ్ళి రెండు నాప్‌కిన్స్ తెచ్చాడు.

వాటితో తలతుడుచుకుని వాన ఆగడం కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాం. నేను బైట కురుస్తున్న వాననీ, చెట్లనీ చూస్తున్నట్టుగా నటిస్తూ, మధ్య మధ్య సందీప్ వైపుకి చూస్తూ వున్నాను.

అతని మొహం వింత వెలుగుతో ఆనందంగా వుండడం చూసినప్పుడల్లా నా బుగ్గలు ఎర్రబడుతూ వున్నాయి.

కాస్సేపటికి వాన వెలిసింది.

సందీప్ బైక్ మీద యింటి దగ్గర దించాడు.

బైక్ దిగి, "ఓ.కే బై.." అంటూ వెనక్కి తిరగబోతుంటే, నా చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు.

గంట క్రితం, జరిగిన సంఘటన తర్వాత హఠాత్తుగా అంతా మారిపోయినట్టయ్యింది.

నా మనసుకి సంతోషం తప్ప మరొకటి తెలియదన్నట్టూ, నేను ఎక్కడ వున్నా అతని చూపులు వెంబడిస్తున్నట్టూ వుంది.

"ఓ.కే సీయూ టుమారో" నవ్వుతూ అతని చేతిని తప్పించుకున్నాను. నా మనసు గాల్లో తేలిపోతుండగానే, అతనికి వీడ్కోలు చెప్పి, ఉత్సాహంగా గేటు దగ్గరకి వచ్చాను.

అమ్మ అక్కడే నిలుచుని చూస్తూ కనిపించింది. హఠాత్తుగా అమ్మని చూసేసరికి తడబడిపోయాన్నేను. "నా మొహం మీద జరిగినదంతా క్లియర్‌గా రాసినట్టు కనిపిస్తుందా? అమ్మ అంతా కనిపెట్టేసిందా?" కంగారుపడుతూ లోపలికి వెళ్ళాను.

"వాన పడుతూ వుంది. కారు రిపేరుకి యిచ్చానని చెప్పావు. ఎలా యింటికి వస్తావో అని నేను టెన్షన్ పడుతూ వున్నాను. ఇలాంటప్పుడు ఫోనన్నా చేయాలి. లేకపోతే ఫోన్ చేసినప్పుడు కనీసం ఫోన్ తీసి మాట్లాడాలి" కోపంగా అంది అమ్మ.

"సారీ! అమ్మా"

"బట్టలు బాగా తడిశాయి. వెళ్ళి త్వరగా మార్చుకో" అమ్మ అనడం తరవాయి, మళ్ళీ తిరిగి చూడకుండా నా గదిలోకి వెళ్ళాను. పొడిబట్టల్లోకి మారి తల ఆరబెట్టుకుంటూ బ్యాగ్‌లో నుంచి సెల్ బైటికి తీశాను.

అమ్మ దగ్గర్నుంచి ఆరు మిస్స్‌డ్ కాల్స్ వున్నాయి.

రాత్రి భోజనం చేసి పడుకున్న దగ్గర్నుంచి ఒకటే తలనొప్పి, ఒళ్ళు నొప్పులు. చేయికూడా కదపలేనంత భారంగా అనిపించింది శరీరం.

కాస్సేపటికి "తనూ..! తనూ" అంటూ అమ్మ గొంతు వినిపించింది. తర్వాత నన్ను లేపి కూర్చోబెట్టినట్టు గుర్తుంది. ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందో అస్సలు గుర్తులేదు.

పొద్దున లేస్తూనే, "హాచ్చ్.. హాచ్చ్" అంటూ తుమ్ములు వచ్చాయి.

"ఎలావుంది యిప్పుడు నీకు?" అంటూ అమ్మ నా గదిలోకి వచ్చింది.

"హాచ్చ్" గట్టిగా తుమ్మాను.

"రాత్రంతా ఒకటే జ్వరం నీకు" అంటూ నుదుటి మీద చెయ్యిపెట్టి చూసింది.

"జ్వరంలేదు. కానీ యివాళ రెస్ట్ తీసుకో. ఆఫీసుకి వెళ్ళకు" చెప్పింది అమ్మ.

"నాలుగురోజుల్లో షిప్ మెంట్ వెళ్ళాలి. ఇది మా మొదటి కాంట్రాక్ట్. ఒక్క గంట వెళ్ళి వస్తాను. "

"ఇవాళ వెళ్తే, యింకో నాలుగురోజులు సెలవు పెట్టాల్సొస్తుంది. ఏది బెటరో ఆలోచించుకో" చెప్పింది అమ్మ.

"షి ఈజ్ డామ్ రైట్. యాజ్ ఆల్వేస్" అనుకుంటూ. సందీప్‌కీ, వెంకట్‌కీ ఆఫీస్‌కి రావడం లేదని మెసేజ్ చేశాను.

సాయంత్రం ఐదుగంటల టైంలో స్వప్న దగ్గర్నుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

"అబ్బా! నీ పెళ్ళి షాపింగ్ తర్వాత చూస్తాను. యివాల్టికి రెస్టు కావాలి స్వప్నా!" అన్నాను ఫోన్ తీస్తూనే.

"అమ్మా! నేను అన్నపూర్ణమ్మ బామ్మని"

"ఆవిడెందుకు ఫోన్ చేసింది?" అనుకుంటూ నిటారుగా అయ్యాను.

"ఒకసారి అర్జంటుగా మా యింటికి రాగలవా? స్వప్న, తనీష్‌ల పెళ్ళి కాన్సిల్ అయ్యేట్టుంది. స్వప్న కంటికీ మింటికీ ఏకధారగా ఏడుస్తూ వుంది. నువ్వు వస్తే దానికి కాస్త ధైర్యంగా వుంటుంది" చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసింది.

నేను హడావుడిగా డోర్ లాక్ చేసుకుని స్వప్న వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. అక్కడికి వెళ్ళాక నేను విన్న షాకింగ్ న్యూస్..

"తనీష్‌కి ఆల్రెడీ పెళ్ళయ్యిందట. ఎంగేజ్‌మెంట్‌కి తనీష్, తనీష్ తండ్రి మాత్రమే రావడంతో మాధవన్నయ్యకి అనుమానం వచ్చి ఎంక్వైరీ చేయించాడు.

ఫేస్‌బుక్‌లో అప్‌లోడ్ చేసిన ఎంగేజ్‌మెంట్ ఫోటోలు చూసి తనీష్ భార్య కూడా వీళ్ళని కాంటాక్ట్ అవడానికి ట్రై చేసిందట.

అలా అసలు విషయం బైటపడింది.

మాధవన్నయ్య మాటలు విని నాకు నోట మాట రాలేదు. స్వప్న పరిస్థితి అయితే మరీ దారుణంగా వుంది.

దాదాపు సంవత్సరం నుంచి 'లివింగ్ టు గెదర్; రిలేషన్‌లో వుంటూ అతని మోసం తెలుసుకోలేకపోయిందంటే నిజంగా అతను ఎంత తెలివిగ మేనేజ్ చేశాడు. నేను ఆలోచించలేకపోయాను.

'ప్రేమ గుడ్డిది' అంటారు అందుకేనేమో. స్వప్న మాత్రం మాధవన్నయ్య మాటలు నమ్మేస్థితిలో లేదు. ఇంట్లో వాళ్ళందరూ రకరకాల ప్రశ్నలు స్మధించారు. మాధవన్నయ్య ఆధారాలు చూపించడమే కాక, తనీష్ భార్యతో కూడా మాట్లాడించేసరికి స్వప్నకి నోట మాట రాలేదు. స్వప్నే కాదు. అక్కడున్న అందరి పరిస్థితి అలాగే వుంది. "వాడొట్టి ఈట్. ఇంకా నయం మనం వాడి వలలో పడకముందే నిజం తెలిసింది. మన డబ్బు, బిజినెస్‌ని దృష్టిలో పెట్టుకునే వాడు ఈ ప్లాన్ చేశాడు" మాధవన్నయ్య కోపంగా అన్నాడు.

"నిజంగా అతని మాయలో పడలేదా? స్వప్న అతనితో కలిసి వుంటున్న సంగతి యింకా యింట్లో ఎవరికీ తెలియదేమో?" నాకు అనుమానం వచ్చింది.

ఇంతలో "అయ్యో స్వప్నా స్వప్నా" అంటూ అన్నపూర్ణమ్మగారు కంగారుగా అరవడంతో స్వప్న వైపుకి తిరిగారందరూ.

స్వప్న సోఫాలో కుప్పకూలిపోయి వుంది.

స్వప్న మొహం మీద నీళ్ళు చిలకరించి లేపి గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళారు. తెలివిలోకి వస్తూనే మళ్ళీ భోరున ఏడుపు మొదలుపెట్టింది.

"నేను తనీష్‌తో మాట్లాడాలి" అంటూ సెల్‌ఫోన్ కోసం హాల్లోకి పరుగుతీసింది.

మాధవన్నయ్య బలవంతంగా ఆపాడు స్వప్నని.

"ఇప్పుడు వాడితో మాట్లాడి ఏం సాధిస్తావు? అనవసరంగా మనసు పాడుచేసుకోవడం తప్ప.

నువ్వు గట్టిగా నిలదీస్తే అబద్దాలు చెప్పడమో, బుకాయించడమో చేస్తాడు. ఇంకా నయం ఈ విషయం పెళ్ళికి ముందే తెలిసింది" మాధవన్నయ్య అరిచాడు.

ఏడ్చి, ఏడ్చి స్వప్న కళ్ళు ఉబ్బిపోయాయి.

బలవంతంగా ఒక నిద్రమాత్ర మింగించి సోఫాలో పడుకోబెట్టారు.

"దాన్ని కొద్దిరోజులు ఒంటరిగా వదలకండి" అన్నపూర్ణమ్మగారు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ అంది.

ఇంట్లో అందరికంటే ఆవిడకి స్వప్నతో ఎక్కువ ఎటాచ్ మెంట్.

"ప్రేమించింది కరెక్టే. వాడు మోసగాడు అని తెలిసి కూడా యింతలా బెంబేలు పడడం దేనికి?" విసుక్కున్నాడు మాధవన్నయ్య.

"ఆడపిల్ల కదరా" నచ్చ చెప్పింది అన్నపూర్ణమ్మ.

స్వప్న నిద్రలోకి జారుకునే దాకా కూర్చుని వెళ్ళిపోయారంతా. ఆ గదిలో నేనూ అన్నపూర్ణమ్మగారూ మాత్రమే మిగిలాం.

నిద్రపోతున్న స్వప్న మొహం చూస్తుంటే తనీష్ మొదటిసారి యింటికి వచ్చిన రాత్రి గుర్తుకు వచ్చింది.

నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ ఆనందంగా గడిపిన ఆ క్షణాలు, అబద్ధం అని తెలిస్తే ఎంత బాధ?

మామూలుగా అయితే, స్వప్న నాకు అర్థమయ్యేది కాదేమో? కానీ సందీప్‌తో గడిపిన కొద్ది క్షణాలు నన్ను అతనికి ఎంత దగ్గర చేశాయో స్వయంగా అనుభవించాక స్వప్న పడే బాధ పూర్తిగా అర్థమౌతుంది.

ఇంటికి వచ్చాక కూడా చాలాసేపు స్వప్నే కళ్ళముందు మెదులుతూ వుంది. అందంగా నవ్వుతూ కనిపించే తనీష్ మొహం వెనుక అంత మోసం వుంది అంటే నాకే నమ్మబుదిద్ కాలేదు.

కోరుకున్నది జరగకపోతే ఆ నిరాశని తట్టుకోగలమేమో కానీ నమ్మకం ముక్కలైపోతే తట్టుకోవడానికి చాలా మానసికబలం కావాలి.

ఆ రాత్రి అమ్మతో స్వప్న సంగతంతా చెప్పాను. తనీష్‌తో స్వప్న ఎంత దూరం వెళ్ళిందీ అతని గురించి బైటపడ్డ నిజాలూ అన్నీ చెప్పేశాను.

"ఇలాంటప్పుడే ఆ అమ్మాయీ, వాళ్ళ యింట్లో వాళ్ళూ మరింత జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఎందుకంటే వాడూ కష్టాపడి యేడాదిపాటు వేసిన ప్లాను, పెట్టిన పెట్టుబడి వేస్టు అయిపోయిందంటే వాడు సహించలేదు. దానికోస ఏదైనా చెయ్యొచ్చు" చెప్పింది అమ్మ.

"నిజమే"

ఇప్పటివరకూ తేనె పూసిన కత్తిలా ఎంత మోసం చేశాడు అనే ఆలోచిస్తున్నారు కానీ ముందు ముందు ఏం చేయగలడు? అన్న ఆలోచన నాకు రాలేదు.

ఆఫీసుకి వెళ్ళడానికి తయారవుతుంటే అమ్మ నా దగ్గరికి వచ్చింది. "పోనీ ఈ పూట కూడా సెలవు పెట్టరాదూ ఇంకా డల్‌గా వున్నావు" చెప్పింది.

"లేదమ్మా యివాళ చాలా యింపార్టెంట్ పనులు వున్నాయి. వెళ్ళాలి" చెప్పి బయల్దేరాను.

వాకిట్లో వెంకట్ కార్లో నాకోసం వెయిట్ చేస్తూ వున్నాడు. ఇద్దరం వెంకట్ కార్లో ఆఫీసుకి బయలుదేరాం. దారిలో బంక్ దగ్గర ఆగి క్యాష్ డ్రా చేశాను. వర్కర్స్‌కి పేమెంట్స్, యింకా షిప్‌మెంట్ లోడింగ్‌కి ఎడ్వాన్స్ పేమెంట్ యివ్వడానికి.

వస్తూనే ఎకౌంట్స్ చూసే పనిలో పడ్డాను. వెంకట్, కార్టన్ బాక్సుల్లో ప్యాక్ చేసిన సరుకులు పెట్టించి సీల్ చేయిస్తున్నాడు.

ఒక గంటసేపు ఎకౌంట్స్ చూశానో లేదో విపరీతంగా తలనొప్పి ప్రారంభమైంది. ఇంకా జలుబు పూర్తిగా తగ్గకపోవడం ముందురోజు రాత్రి స్వప్న గురించిన ఆలోచనలతో సరిగ్గా నిద్రపట్టకపోవడంతో విపరీతమైన అలసటగా అనిపించింది. కాఫీ తాగుదామని కుర్చీలో నుంచి లేచాను.

గుమ్మంలోకి రాగానే చిత్ర వస్తూ కనిపించింది.

"చిత్ర ఈ టైంలో యిక్కడ అదీ ఒంటరిగా" ఆశ్చర్యపోయాను.

"హలో.. చిత్రా"

నా పలకరింపుకి ముక్తసరిగా నవ్వింది.

"బావ వున్నాడా? ఫోన్ చేస్తుంటే స్విచ్చాఫ్ అని వస్తుంది. అందుకని నేనే వచ్చాను" అంది గంభీరంగా.

వెంటనే, నేనూ ట్రైచేసి చూశాను.

స్విచ్చాఫ్ మెసేజ్ వినిపించింది. వెంకట్ ఏమైనా తెలుసేమో, ఎక్కడికి వెళ్ళాడో? నేను కనుక్కుని చెప్తాను" అంటూ వెంకట్ కోస్మ గోడౌన్ వైపుకి కదిలాను.

"ఇంత హఠాత్తుగా చిత్ర ఎందుకు వచ్చింది? ఇంట్లో ఏదన్నా గొడవా?" సందీప్ కావాలనే ఫోన్ స్విచ్చాఫ్ చేశాడా?"లాంటి అనుమానాలన్నీ ఒక్కసారిగా పుట్టుకొచ్చాయి.

వెంకట్‌తో మాట్లాడి తిరిగి వచ్చేసరికి చిత్ర, నా సీటు దగ్గర నిలబడివుంది. నేను వచ్చేసరికి, ఏదో సవరిస్తున్నదల్లా హఠాత్తుగా సర్దుకుని నిలబడింది. చిత్ర వాలకం చూస్తే నాకు అనుమానం వచ్చింది.

"ఇవాళ్ అర్రాత్రికి లోడింగ్ అయ్యి షిప్‌మార్ట్‌కి మెటీరియల్ చేరాలి. ఆ పని మీద బైటికి వెళ్ళాడు. వచ్చాక నేను యిన్‌ఫార్మ్ చేస్తాను."

"అలాగే" చెప్పి కదిలింది చిత్ర.

"ఎలా వెళతావు? ఇక్కడ ఆటోలు అంత త్వరగా దొరకవు వెంకట్ డ్రాప్ చేస్తాడు నిన్ను" చెప్పాను.

"లేదు. ఆటోని బైట ఆపి వచ్చాను. బావ వస్తే త్వరగా యింటికి రమ్మని చెప్పండి" చెప్పి హడావుడిగ వెళ్ళిపోయింది.

"ఏంటో అంత అర్జంటుపని" అనుకుంటూ తిరిగి నా పనిలో పడిపోయాను. లంచ్ తర్వాత, వర్కర్స్‌కి పేమేంట్ యివ్వడానికి సేఫ్ ఓపెన్ చేశాను.

చూస్తే అందులో క్యాష్ లేదు.

ఒక్కసారిగా నా గుండె జారిపోయింది.

హడావుడిగా పక్కడ్రాలు అన్నీ చెక్ చేశాను.

చూస్తే అందులో క్యాష్ లేదు.

ఒక్కసారిగా నా గుండె జారిపోయింది.

హడావుడిగా పక్క డ్రాలు అన్నీ చెక్ చేశాను. ఎక్కడా కనిపించలేదు.

పరుగున వెంకట్ దగ్గరకెళ్ళి విషయం చెప్పాను. "సరిగ్గా గుర్తుతెచ్చుకో, ఎక్కడ పెట్టావో" అంటూ నాతోపాటే రూం అంతా గాలించాడు.

"బ్యాగ్ తెచ్చి సేఫ్‌లో పెట్టాను. సేఫ్ కీస్ ఈ డ్రాలో పెట్టాను" చెప్పాను మళ్ళీ ఒక్కసారి సేఫ్ తీస్తూ.

"హూ!" ఈ రూంలోకి ఎవరన్నా వచ్చారా?" అడిగాడు చేత్తో గడ్డం రుద్దుకుంటూ.

"ఇందాక చిత్ర వచ్చింది. మరెవ్వరూ రాలేదు."

"ఇప్పుడేం చేద్దాం?"

"ఒకటా, రెండా ఎనిమిదిలక్షల క్యాష్" కంగారుపడిపోయాన్నేను. ఒంట్లో బాగోకపోవడంవల్లో, టెన్షన్‌కో తెలీదు. ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేశాయి.

"తనూ నువ్వు ముందు రిలాక్స్‌డ్‌గా వుండు. ఇలా కూర్చో" వెంకట్ నన్ను కుర్చీలో కూర్చోపెట్టి మంచినీళ్ళగ్లాసు అందించాడు.

"నేను వర్కర్స్‌కి పేమెంట్ తర్వాత యిస్తామని చెప్పివస్తాను ఈలోపు ఏదో ఒకటి ఆలోచిద్దాం" చెప్పి వెళ్ళాడు.

వెంకట్ వెళ్ళిన రెండు నిముషాలకే సందీప్ వచ్చాడు.

ఆందోళనగా వున్న నా మొహం, ఒంటినిండా చెమటలూ చూసి "ఆర్యూ ఒకే? ఒంట్లో బాగోలేనప్పుడు ఆఫీసుకి ఎందుకు వచ్చావు?" అంటూ దగ్గరగా వచ్చాడు.

"సందీప్ క్యాష్ పోయింది" ఏడుపు గొంతుతో అన్నాను.

అతను కనుబొమలు ముడుస్తూ నావైపు చూశాడు.

"క్యాష్ ఏంటి? పోవడం ఏంటి?" అడిగాడూ ఆదుర్దాగా.

"వర్కర్స్ పేమెంట్స్‌కీ, రేపటికి షిప్‌యార్డ్‌లో నీ ఖర్చులకీ క్యాష్ డ్రా చేశాను. ఇక్కడే సేఫ్‌లో పెట్టి, తాళాలు డ్రాలో పెట్టాను. కనిపించడంలేదు."

నేను చెబుతుండగానే వెంకట్ తిరిగి వచ్చాడు.

"విషయం తెలిసినట్టుందిగా. ఇందాక చిత్ర రూంలోకి వచ్చింది. ఆ తర్వాత ఎవరూ రాలేదు. అప్పట్నుంచే క్యాష్ కనిపించడంలేదు" నేను కళ్ళతో వారించేలోపే వెంకట్ చెప్పేశాడు.

"అంటే, ఏంటి నువ్వనేది?" సందీప్ మాటలు కరుకుగా వచ్చాయి. పరిస్థితి శృతి మించేట్టుందని అర్థమైంది నాకు.

"ఓ.కే కూల్" అంటూ స్మదీప్ చెయ్యిపట్టుకుని వారించాను.

"చిత్ర యిక్కడికి వచ్చింది అన్నాను. ఆ తర్వాతే డబ్బు కనిపించలేదు. ఆ అమ్మాయి నీకు మరదలు అయితే కావచ్చు. కానీ మేం అనుమానించడానికి అవకాశం వుంది కదా! మేమిద్దరం అయితే తీసే ఛాన్సే లేదు. ఈ షిప్‌మెంట్ వెళ్ళడం నీకెంత యింపార్టెంటో మాకూ అంతే యింపార్టెంట్" వెంకట్ విసుగ్గా అన్నాడు.

సందీప్‌కి కోపం వచ్చింది.

"చిత్రే గనక డబ్బు తీసివుంటే అందులో ప్రతి పైసాకీ బాధ్యతనాది. వడ్డీతో సహా యిస్తాను.

కానీ అది పొరబాటు అయితే మాత్రం, మాటలు జారినందుకు నువ్వు బాధపడాల్సి వుంటుంది జాగ్రత్త" తీవ్రంగా అన్నాడు.

"సందీప్ వెంకట్ ఉద్దేశ్యం అదికాదు. నేనే చిత్ర యిక్కడికి వచ్చిందని చెప్పాను. ఏదో మిస్ అండర్‌స్టాండింగ్ అయివుండొచ్చు" సర్ది చెప్పే ప్రయత్నం చేశాను.

"తనూ నువ్వు ఆగు" వెంకట్ కల్పించుకున్నాడు.

"ఇది మిస్ అండర్ స్టాండింగ్ అయివుండొచ్చు. కాదనను. కానీ నీతోబాటూ నేనూ పగలూ రాత్రీ కష్టపడుతున్నానిక్కడ. మా యింట్లో నాకూ యిబ్బందులు వున్నాయి. కానీ మా యింట్లో వాళ్ళెవ్వరూ నా బిజినెస్‌లో తలదూర్చట్లేదు. ఇక్కడికి వచ్చి యిన్స్‌పెక్షన్ చేయడంలేదు.

బెటర్ నీ ఫ్యామిలీ డ్రామాని యింటికే పరిమితం చెయ్యి. ఇది నేను ఎప్పుడో చెప్పాలనుకున్నాను. ఇవాళ నా బ్రేక్ పాయింట్ వచ్చేసింది. అందుకే చెబుతున్నాను" అన్నాడు ఆవేశంతో ఊగిపోతూ.

"వెంకట్‌కి ఏమయ్యింది?" అతని మాటలకి షాకయ్యాను నేను సందీప్ సంగతైతే చెప్పక్కర్లేదు.

కోపంతో, అవమానంతో అతని మొహం ఎర్రబడింది.

అతనింకేదో అనేలోపల నాకు సడన్‌గా అసలు విషయం స్ఫురించింది.

"సందీప్ చిత్ర నీ సెల్ స్విచ్చాఫ్ అయ్యిందని, నీకోసం వెతుక్కుంటూ యిక్కడికి వచ్చింది. నిన్ను త్వరగా యింటికి రమ్మని చెప్పమంది. బహుశా, ఏదైనా అర్జంట్ మేటర్ అయ్యుండచ్చు' చెప్పాను.

సందీప్ ఒకసారి వెంకట్ వంక కోపంగా చూసి గబగబా అక్కడ్నుంచి వెళ్ళాడు.

అతను వెళుతూనే, తలపట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడ్డాను. వెంకట్, బైటికి వెళ్ళి వరండాలో నిలుచున్నాడు. పది నిముషాల తర్వాత, అటూ యిటూ పచార్లు చేసి, వచ్చి నా ఎదురుగా కూర్చున్నాడు వెంకట్.

"ఎక్కువ మాట్లాడానంటావా?" వస్తూనే అడిగాడు.

"చాలా" మూతి విరుస్తూ అన్నాను.

"ఏం చేయమంటావు తనూ? ఎన్నాళ్ళని వాడినే మోస్తూ తిరుగుతాను? వాడికి ఫైనాన్షియల్ ప్రాబ్లెమ్స్ అంటూ వాడి స్టోరీలే ఎన్నాళ్ళని వింటాను.

నాకూ యింటో ప్రెషర్ పెరిగిపోతుంది. ఎక్కడో ఒకచోట సెటిల్ అవ్వాలి. మా మా మావయ్య కూతురు సుధ, నేనూ ప్రేమించుకున్నాం. మా మావయ్య సుధకి సంబంధాలు చూస్తున్నాడు.

ఈ డెలివరీ అయితే నేనూ ఏదో ఒకటి సాధించానని చెప్పుకోవచ్చు. ఇది నాకూ చాలా యింపార్టెంట్.

పెట్టుబడికే చాలా యిబ్బందులు పడ్డాం. టైంకి చేతిలో క్యాష్ పోయిందంటేణ ఎలా మేనేజ్ చేస్తాం? రేపటికల్లా డబ్బు అందకపోతే యిన్నాళ్ళ శ్రమవేస్ట్ అవడమేకాదు... కాంట్రాక్ట్ బ్రీచ్ కింద కేసు వేసి, డబ్బు కట్టిస్తారు. ఊహించుకుంటేనే టెన్షన్ వస్తుంది" అసహనంగా కణతలు రుద్దుకుంటూ అన్నాడు.

"సారీ వెంకట్ ఇదంతా నా అజాగ్రత్త వల్లే జరిగింది" బాధపడుతూ అన్నాను.

వెంకట్ రెండు నిముషాలపాటు మౌనంగా వున్నాడు.

"నా దగ్గర ఒక అయిడియా వుంది. నా నగలు కొన్ని వున్నాయి అవి అమ్మితే కొంత డబ్బు రావొచ్చు. మిగిలిన ఎమౌంట్‌కి ఎవరి దగ్గరైనా అప్పు నువ్వే పుట్టించాలి"

"గోల్డ్ అమ్ముతావా?" నమ్మలేనట్టు చూశాడు వెంకట్.

"ఇప్పుడు ఏదోరకంగా డబ్బు ఏర్పాటు చేయకపోతే మొత్తానికే మోసం వస్తుంది. బిజినెస్ మీద యిల్లు తాకట్టులో వుంది. ఈ బిజినెస్‌ని ఎలుగైనా నిలబెట్టాలి" చెప్పాను పట్టుదలగా.

"సరే ఒక అరగంట టైమివ్వు. నేను తెలిసిన వాళ్ళకి ఫోన్ చేసి, ఎంత వరకూ సర్దగలనో చూస్తాను" అంటూ లేచి బైటికి వెళ్ళాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments